

Az új városháza

A fővárosnak új képviselőtestületét holnap tartja alakuló közgyűlést. Ezzel az aktuálisan formailag is kirajzolódnak Budapest arculatára azok az új vonások, amelyeket a választóközönség akarata vésett erre a szeszélyes és változékony szépasszonyra. Ezen az arcképen még mindig uralkodó szint játszik a keleti, a magyar fajiságtól annyira idegen elem, de mindent elmasztó és elmosó effektusa egyszer és mindenkorra megszűnt. Az a nagy gazdasági és szellemi erő, amelyet a zsidóság számbeli és szervezeti sulya jelent, a végsőkig megfeszítette magát, hogy hatalmát, régi monopóliumának kizárólagosságát visszaszerezze. Mintha ez látszólag sikerült is volna neki. A megválasztott törvényhatósági tagok között a keresztény irányú pártokkal szemben esekély többséggel rendelkezik. Ez a többség még néhány szavazattal gyarapodni fog és pedig azért, mert nagy elvi kérdésekben a mérsékelt liberális frakciók alkalmasint Vázsonyiékkal fognak tartani.

Szigorúan alkotmányos szempontból a demokrata blokk tehát a városházi hatalom jogos pályázója és örököse. És ha betű szerinti alkotmányos elvek érvényesülnek, akkor nem lehet vitás, hogy az októberi forradalommal és a szociáldemokratákkal összeszövetkezett kispolgári zsidó társadalom

ujból kezébe fogja keríteni a fővárosi uralom gyepöljét. Mert ha félig hinni is lehet a demokraták fogadkozásainak, ha bizonyos megfontoltsággal és elővigyázatossággal fogják is céljaikat szolgálni, ha kerülni akarják is a keresztény társadalom érzékenységeinek nyílt provokálását, semmi kétségünk se lehet arról, hogy ez az óvatosság csupán első ijedt hebegése lesz a forradalomnak. Hiszen a fővárosi hatalmat csak azért ambicionálták, hogy valamennyi fontos, hatalmat és díszet jelentő posztra a maguk véreit állítsák s a kített állomásokra a maguk engedelmes politikai lekötelezettjeit ültessék. Vázsonyiék nem fognak forradalmat csinálni. Ők, akarva-akaratlan csupán kvártélycsinálói azoknak, akik nyomukban settenkednek. A forradalom titkos dugárúként húzódik meg a demokrata blokk batyujában, a vegyes karaván szekér-állóján.

A multban is hasonló módszereket doigoztak. A demokraták magukhoz kaparintva a fővárosi stállumok felett való rendelkezés hatalmát, őrszemek gyanánt mindenüvé olyan tényezőket állítottak, akikről máról holnapra lehullott a demokrácia álcája, hogy a politikai és társadalmi destrukció vörös-nettves nillangóivá vália-

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Az új városháza*

Forrás:

Magyarország

Bm

(Hely)

1925. 6. 16.

(Idő)

Osztályozás

Tárgy

352

Hely

Idő

"1925"

Személy

Helyszá

352.057.1925

nak. Az az intellektuális csürhe, amely a demokrata uralom színeiben kendőzte és rejtegette igazi önmagát, a vöröskakas első kukorékolására a legvadabb faji imperializmusnak és bolsevik felforgatásnak rohamesapatává fejlődött. A demokrata uralom adott ezeknek a hazátlan és gyökértelen értelmiségi parazitáknak kenyeret, pozíciót, befolyást. Mintha mindegyik kis bolyhos egy-egy romistennek álmotta volna magát: a béke évtizedeiben a főváros tudományos, közművelődési és pedagógiai intézményeinek gócaiból árasztotta a faji gyűlölködésnek, a lázadásnak és a törzsi imperializmusnak mótelyét. S mert egyideig céljaik számára hasznosnak látszott fölemelni és javadalmazni némely keresztény megtévedt vagy megrontott balekot, a magyar közönség csak 1918 októberében vette észre, hogy kigyókök sziszegnek szíve táján s hogy a főváros modern intézményei máról-holnapra felnevelték és felhizlalták a forradalom gépházának fütögárdáját.

Tisztelet-beesület az alkotmányosság elvének, amelyért magunk is készek vagyunk síkra szállni. De a demokrácia fétise kedvéért nem vagyunk elég bölöndök, hogy újból fejünkre hagyjuk nőni a forradalom pionirjait és talmudistáit. Salamon Ferenc írta

Szék

egyik nmon történelmi tanulmányában, hogy a mohácsi vész előtt a magyar nemzet számára az volt a sorsdöntő kérdés: életét menti-e meg a töröktől vagy biztosítja az osztályharcokban a rendi alkotmányának Verbőczy által elgondolt és kidolgozott finom szépségeit és finesszeit? Fájdalom, az alkotmány megmaradt, de a nemzet elbukott. A főváros iskoláinak, vállalatának és közintézményeinek elzsidósítását és a forradalom által való kisajátítását semmiféle »demokrácia« kedvéért meg nem engedhetjük. Az ország szívéből — s a szív most oly nagy s a test oly kicsi! — nem szabad többé a tagokra, az izmokra és az izületekre idegen és ellentétes erők hullámainak kiömlenie. A keresztény főváros olyan nagy érdek hogy megtartása és biztosítása megéri annak a férfias és szükséges elhatározásának kockázatát amelyet magunkra kell vennünk ha nem akarjuk, hogy a forradalom a demokrácia ürügye alatt felfalja a magyarság öneéluságának és önmagaértvalóságának érdekét. Ha már a kormány Somogyi-Bacsóékat betámogatta a városházára, akik ellen látszólag oly nehéz küzdelmet folytat az országos politikában, a keresztény társadalom képviselőire hárul az a feladat, hogy a zsidóság és a forradalom szövetsége ellen helyt álljon. E harcban ahhoz kell szabnia magatartását, hogy milyen modorban és milyen érdek szögé-

ben éri a támadás. Ez legyen iratlan menetlevele minden keresztény városatyának, tartozzék az bármely frakcióhoz vagy érdekcsoporthoz, legyen az választott, vagy kinevezett. Ezt a hannibali fogadalmat vigye szívében,

mikor először átlépi az új város-háza tanácstermének küszöbét. És ehhez adja meg neki a lelki erőt és az elszántságot az a választási eredmény, amelyet nyugodt önérzettel jussolhat győzelemnek is.